నిజమే అయితే!!

చివరకు ఎవరో 'ఆ యిల్లే' అని చెప్పిపోయారు. తలుపుతట్టి ఆయన పేరు పెట్టిపిలిచారు. ఇక్కడ కాదంటూ తలుపు తెరిచింది ఓ అమ్మాయి.

పండు తమలపాకు శరీరశ్చాయ. అందమయినది కాకపోయినా ఆకర్షణీయమైన ముఖం. అంతవరకే గుర్తించగలను. నల్లగా తెల్లగా తళతళలాడుతూండే కండ్లను గుర్తించగలను యింకా. కొంచంగా బలిసిన శరీరం, పటుత్వం జారని రొమ్ము, ముగ్ధత్వం స్ఫురింపజేసే చూపులూ, ఊహిస్తే – పెండ్లయి వున్నా కాకపోయినా ఇంకా కన్యే అని స్పష్టంగా తెలుస్తుంది.

మాట్లాడాను. ద్వారాన్ని ఆనుకుని నిలబడి అడిగాను, ఏవేవో అనవసర ప్రశ్నలు కూడా! తెరవని రెండవ తలుపుకు చారబడి నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ఆమె జవాబులు చెప్పింది.

ఎలా మాట్లాడిందని? ఎన్నటికీ ఆమెను మరువలేను.

యెందుచేత అంతగా ఆకర్షింపబడ్డానో తెలియదు. క్రొత్తవాడినయినా చనువుగా దగ్గరగా వచ్చి మాట్లాడటంలోని అమాయకత చేతో, మాట్లాడే కంఠంలోని మధురిమా, దయా చేతో, చూపులలోని మధురిమ, దయ, మృదుత్వముల చేతో యేలానో ఆకర్షింపబడ్డాను గాఢంగా.

ఆ సంఘటన తలచినప్పుడల్లా మధురాతి మధురంగా మారుతుంది మనస్సు దేహంలోని ప్రతి అణువూ ఎలాగో – వ్యక్తాతీతంగా – చలిస్తుంది.

ఇక ముందు నాకేం కావాలో తెలియదు. కాని యీ మధుర సంఘటనను యింతటితో యిలాగే – తక్కిన విలువలేని సంఘటనలకు లాగే – ముగించేయడానికి మనసొప్పదు.

ఇంకేం కావాలి నాకు? అందాకా పోలేదు మనసు యిప్పటివరకూ, మరింక...?

ఆ తెల్లని, నల్లని కళ్ళల్లోంచి చల్లగా, మృదువుగా, దయగా చూస్తూ చనువుగా ఎప్పుడూ మాట్లాడుతుండడం కావాలేమో?

ఇప్పుడిప్పుడు మనసింకా పరుగులెత్తుతోంది. అలా చూస్తూ మాట్లా డుతూ, యీ వూహాతీతమైన సృష్టిని అర్థం చేసుకోవడానికి పడే నా వెర్రి పాట్లునీ, బాధనీ సానుభూతితో చూస్తూ. నా కోసరం నిట్టూర్పు విడువగలిగి, నేను బాధగా, నిరాశగా, నిస్పృహగా పడుండేటప్పుడు తన ఆ దయాపూరితపు కండ్లలోంచి చూస్తూ చల్లని మెల్లని మాటలతో నన్ను లాలిస్తూ నాలో ఆశలను, ఉత్తేజాన్నీ రేపుతుంటే బావుణ్ణు.

కాని అంతపాటి అదృష్ట జాతకుణ్ణనుకోలేను, నా గత జీవితంలోని ఘట్టాలను చూసి. కాని అదృష్టం యిప్పుడే, యీ క్షణంతోనే ఆరంభం అవుతోందేమో అంటుంది ఆటంకపు మట్టి పొరల అట్టడుగు నుంచి ఆశాబీజం. ఎన్ని పొరలు మీద పడ్డా జీవత్వం నశించకుండా వుంది ఆ బీజంలో.

యెన్ని పొరలు. కాని దుర్భేద్యాలు కావు ఒకటీ. అందుకే ఆశ నశించకుండా వుంది. అవే పాషాణపు పొరలయితే జీవం నశించి వుండేదే.

కాని ఒక్కోసారి మళ్ళా అనుకుంటాను. ఒకవేళ ఆ మాధుర్యం, ఆ గొప్పతనం ఏదో ప్రమాదవశాత్తూ – నిజానికి మాధుర్యం సుంతైనాలేని గొంతు పాడే పాటలో ఏ వింత పరిస్థితుల వల్లో, పాషాణ హృదయాన్ని కూడా చలింప జేయగలిగే మధుర స్వరం ఒకటి కారుమేఘాల మధ్య మెరుపు జారినట్లు వెలువడ్డట్టే – అగుపడ్డాయేమో ననుకుంటాను.

ఈ ఆనంద భంగకరమైన భావాన్ని మళ్ళా మళ్ళా రానివ్వడం యిష్టముండదు కాని తప్పకండా వస్తూ వుంటుంది.

ఎందుకీ శ్రమ; యింకొకసారి ఆమెను కలిస్తే యీ అనుమానం నివృత్తి అయిపోతుంది కదా అనుకుంటాను–

కాని నా అనుమానం నిజమే అయితే హిమాలయాల మీంచి క్రింద పడటం కాదా!

మధురమైన అనుభవాన్ని పొందుతున్నాను. ఇది కలేమోనని అనుమానించడమెందుకో చక్కా అనుభవించకండా? కాని మనుష్య తత్వమే ఇందుకు వ్యతిరేకం–

అనుమానాన్ని సహించలేదు. స్తనశల్య పరీక్షచేసి అసలు సంగతి తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నం చెయ్యడం. అనుకూలమైతే పొంగి పొంగి ఆకాశము అందుకోవడం, ప్రతికూలమైతే కృంగి కృంగి పాతాళంలో పడడం.

పొంగు కృంగులలోని బాధ తెల్సుండీ పరీక్ష మానదు.

నేను... నేను...

నేను పరీక్షించలేను... మానలేను...

ఆలోచించి ఆలోచించి బుర్ర ఖాళీ అయింది. నా భావాలను యింకా చెప్పేందుకు వాటిని చూడగలిగే దివ్యదృష్టి క్రమంగా శిథిలమై నశించింది. ఇంకేం చెప్పలేను– ★

(ఆనందవాణి: 25, ఫిబ్రవరి – 1945)